

Passie

Passie

Ineke Dons

Schrijver: Ineke Dons
Coverontwerp: Ineke Dons
ISBN: 97894636755932
©Ineke Dons

VOORWOORD

Vrij naar *Le Déjeuner*

Jacques Prévert

*Il a mis le café
Dans la tasse
Il a mis le lait
Dans la tasse de café
Il a mis le sucre
Dans le café au lait
Avec la petite cuillère
Il a tourné
Il a bu le café au lait
Il a reposé la tasse
Sans parler
Sans regarder
Et il est parti
Elle a pris
La tête dans la main
Et elle a pleuré*

Het verhaal van Manon

Manon komt thuis. Ze zet haar fiets weg en sleept zuchtend een volle boodschappentas de keuken in. Ze trekt haar jas uit en mikt hem nonchalant over de leuning van één van de twee versleten leren stoelen, die ze net vorige week, samen met een verzilverd rooktafeltje uit de vijftiger jaren op de kop heeft getikt bij de plaatselijke kringloopwinkel.

‘Wat nu?’

Ze kijkt met lede ogen naar het groen in de tas en realiseert zich dat koken wel het laatste is, waar ze nu zin in heeft. Jaap kan de pot op met zijn goede raad. Ze hoort in gedachten de vermanende stem van haar broer.

‘Manon, eerst heb je verdorie een maand of wat in mijn huis zitten vegeteren. Nu heb je een flat voor jezelf en komt er weer helemaal niks uit je handen. Pak je leven toch op en kook eens een behoorlijke maaltijd in plaats van continu de pizzaboer om de hoek te spekken.’

Vandaag had ze eindelijk Jaaps raad ter harte genomen en het een en ander aan gezond voer aangeschaft. Jaap had mooi praten. Die had geen last van irrationele emoties, zoals hij haar verdriet bestempelde; hij was alleen verknocht aan zijn computer, met of zonder seksplaatjes, daar wist ze het fijne niet van, hoefde ze ook niet te weten, trouwens.

Ze haalt haar schouders op en begint zuchtend het resultaat van haar goede bedoelingen in de koelkast te verbergen.

Jammer Jaap. Het zal toch wel weer een pizza worden. Ze ziet in de deur van de koelkast nog een fles met een staartje witte wijn. Ze pakt een glas en neemt fles en glas mee naar het rooktafeltje.

Ze laat zich in de stoel vallen en schenkt zich een glas wijn in. Ze neemt een slok en kijkt mistroostig de karig gemeubileerde kamer rond. Het zwarte scherm van de TV in de hoek kijkt haar aan. Toch lief van Jaap,' denkt ze. Hij had dan wel een excuus nodig gehad om zelf een grotere aan te schaffen, maar toch, het hielp haar nu wel om al die trieste dagen door te komen. Ze voelde zich constant moe, alsof ze een zwaar gewicht meesleepte.

Ze drukt gelaten op de knop van de afstandsbediening. Het scherm licht op. Ongeïnteresseerd zapt ze langs de kanalen en neemt nog een slok van de wijn.

Tijd om de pizzaboer te bellen. Het telefoonnummer staat paraat in haar mobiel.

Na haar eenzame maaltijd zit Manon verstrooid naar het journaal te kijken, als ze opschrikt van de bel.

Wie kan dat nou zijn? Ze kent hier geen kip. Zeker een collectebus.

Ze sloft naar de deur.

Op de galerij staat een man. Hij heeft een vriendelijke grijns op zijn gezicht en een zwart joggingpak aan.

'Hallo, ik kom even kennismaken. Ik woon hiernaast.'

'Goh,' zegt Manon. 'De buurman.'

Hij steekt zijn hand uit, 'Paul Versteeg.'

Manon neemt de hand aan.

'Manon.'

Paul haalt van achter zijn rug een fles rode wijn te voorschijn.

'Zin in een glas?'

Manon denkt aan de lege fles op het tafeltje.

'Waarom niet.'

Ze gaat hem voor naar de kamer. De buurman zet de wijn naast de lege fles en laat zich in een fauteuil zakken. Hij kijkt met enige verbazing de bijna lege kamer rond

en werpt een meewarige blik op het kale peertje aan het plafond.

Manon pakt de afstandsbediening en zet beleefd de televisie uit. Ze gaat in de andere stoel zitten.

‘Zullen we de fles dan maar open maken?’

Hij voegt er met enige argwaan in zijn stem aan toe:

‘Je hebt toch wel een kurkentrekker?’

Manon vindt het niet nodig om antwoord te geven. Ze loopt naar het keukenblok en haalt het ding uit de bestekbak.

‘Een glas is misschien ook wel handig,’ klinkt het achter haar.

‘Proost dan maar; op onze kennismaking,’ zegt de buurman.

‘Ok,’ zegt Manon.

Ze drinken. Manon laat zich achterover in haar stoel zakken.

Ze werpt een blik op de man tegenover haar. Hm, niet onaardig; van haar leeftijd ongeveer. Als hij maar niet ging zeuren.

Het blijft een tijdje stil. Manon ziet dat de buurman haar opneemt.

‘Een vrouw van weinig woorden,’ constateert hij droog.

‘Zal ik de conversatie dan maar op gang brengen.’

‘Je gaat je gang maar. Je hebt jezelf uitgenodigd.’

Hij lacht.

‘Niet erg geïnteresseerd hoor ik. Zal ik dan nog maar eens inschenken? Dat praat misschien gemakkelijker.’

‘Och,’ zegt Manon.

De man doet zijn best en Manon luistert beleefd naar zijn verhaal. Paul verdient zijn brood als freelance journalist. Hij is vrijgezel, wel eens een vriendinnetje natuurlijk, maar nog niet gestrikt; en dat wil hij wel zo houden, want hij reist graag en veel en dat is zonder

vaste partner wel zo praktisch. Manon neemt alles ter kennisgeving aan.

‘Ik wil nog wel wat wijn,’ zegt ze.

Paul schenkt de laatste rest wijn in hun glazen.

Manon neemt een slok en voelt zich nu toch verplicht om iets aan de conversatie toe te voegen.

‘Ik heb eerst een maand of wat bij mijn broer gewoond en toen kreeg ik deze flat. Ik ben hem nog aan het inrichten.’

‘Dat zie ik,’ zegt Paul.

‘En mag ik vragen waar deze mooie vrouw dan vandaan komt?’

Manon fronsht haar wenkbrauwen.

‘Van overal en nergens,’ zegt ze ontwijkend.

‘Wel het is een antwoord.’ zegt Paul.

Hij haalt zijn schouders op, drinkt het laatste restje uit zijn glas en staat op. Hij houdt de lege fles omhoog.

‘Heb jij nog?’

Manon schudt spijtig haar hoofd.

‘Ik kijk bij mij even. Ik geloof dat ik er nog één heb; goed?’

Manon aarzelt en knikt dan.

‘Zeker weten?’

‘Ja, lekker,’ zegt ze gauw.

Even later wordt de nieuwe fles opengemaakt.

Paul schenkt de glazen weer vol.

Hij doet weer een poging om tot een gesprek te komen.

‘Je bent hier dus geland dankzij je broer.’ Hij wijst naar de schaars gemeubileerde kamer.

‘Hard weggelopen en niets meegenomen?’

Manon kijkt hem koel aan.

‘Laat maar,’ zegt ze afwerend.

Paul gooit nog een visje uit.

‘Weet je Manon; mannen zijn gewoon onbetrouwbare wezens. En ik kan het weten. Ik ben er zelf één.’

‘Fijn voor jou,’ zegt Manon. ‘Laten we daar dan nog maar een glas op drinken.’

‘Ook goed,’ zegt Paul. ‘Een buurvrouw met een mysterie. Dat is wat anders dan een tante, die je de oren van je hoofd kletst.’

‘Was dat je vorige buurvrouw?’ vraagt Manon.

‘Ja,’ lacht Paul. Hij heft zijn glas naar haar op.

‘Ik geloof toch dat ik er op vooruit ga.’

Als deze fles ook leeg is stelt Paul voor om haar zijn flat te laten zien.

Manon volgt lichtelijk aangeschoten de brede rug van haar buurman.

Ze lopen zijn kamer in. De langste wand is helemaal boek. Manon leest een paar titels en voelt hoe een paar armen zich rond haar borsten vouwen.

‘Had je nog wat onder de kurk?’ vraagt ze gauw. Dit was helemaal niet de bedoeling. Ze wilde eigenlijk alleen maar lekker lui hangen en veel drinken om die steen in haar buik op te lossen. Gelukkig liet Paul haar gehoorzaam los.

Manon gaat op de bank zitten.

Paul komt met een staartje cognac.

‘Dit is alles wat er nog is; wil je dat wel?’

‘Waarom niet,’ zegt Manon.

‘Dat kan er nog wel bij.’

‘Ik heb zelfs cognacglazen,’ zegt Paul.

Hij gaat vlak naast haar op de bank zitten. Manon leunt ontspannen achterover. Ze ademt de geur van de cognac in en neemt een voorzichtig slokje.

‘Hm, niet slecht!’

Ze kijkt de kamer rond. Het bureau met daarop een megagroot computerscherm trekt direct de aandacht. Her en der liggen wat boeken en stapeltjes A-viertjes.

Paul volgt haar blik.

‘Mijn werkplek.’

‘Ja, dat dacht ik al,’ zegt Manon droog. Ze nipt van haar cognac.

Paul staat op. ‘En nu wil je vast wel even verder rondkijken.’

Het wordt nu echt menens, denkt Manon. De cognac heeft haar een warm gevoel in haar buik gegeven. Haar hoofd is leeg.

Wat doet het ertoe, denkt ze. Het is toch allemaal een puinhoop.

Paul pakt haar hand en trekt haar overeind. Hij legt zijn handen op haar billen en drukt haar even tegen zijn onderlijf aan. Dan laat hij haar los en loopt voor haar uit terug de hal in. Hij opent de deur van de badkamer. ‘Ik heb net gerend,’ zegt hij. ‘Zullen we eerst douchen?’

Manon reageert niet. Ze kijkt lijdzaam toe hoe Paul uit zijn schoenen stapt. Het joggingpak volgt. T-shirt en onderbroek vallen in de wasmand. Dan is zij aan de beurt. Hij trekt haar truitje over haar hoofd. Haar hemdje volgt; haar beha volgt. Paul pakt haar borsten in zijn handen en brengt ze één voor één naar zijn mond. Manon voelt ondanks zichzelf een scheut van plezier door haar lijf gaan. Geen gezeur nu, denkt ze vaag. Het is te laat. Ze geeft zich lijdzaam over aan Paul zijn handen. Even later staat ze naakt. Ze voelt de blik van Paul over haar lijf gaan.

‘Niet gek, madame,’ zegt hij.

Manon rilt. Paul draait de kraan van de douche open. Het warme water voelt heerlijk over haar lijf.

Paul komt erbij staan. Hij trekt haar tegen zich aan. Manon voelt zijn erectie duwen. Hij neemt wat zeep uit een flacon in zijn handen en begint haar langzaam in te zepen. Van boven naar beneden en weer terug. Hij trekt kringetjes rond haar borsten. Manon voelt de spanning in haar tepels.

Manon's handen doen mee. Ze glijden omlaag langs Pauls lijf. Ze streelt zijn geslacht. Paul laat een kreunend geluid horen. Hij neemt een tepel in zijn mond en Manon voelt zijn tong om het harde puntje. Nu is het haar beurt om te kreunen. Ze kan haast niet meer blijven staan. Haar onderlijf staat in brand. Ze laat zich tegen hem aan vallen. Hij manoeuvreert zijn hand tussen hun lichamen in en begint tussen haar benen te wrijven. Manon houdt het niet meer.

'Ik wil liggen.' stamelt ze.

'Nu al meisje,' zegt hij verbaasd? 'We zijn net lekker bezig.'

Hij laat haar toch los, draait de kraan dicht en trekt haar mee naar de slaapkamer. Hij slaat het dekbed weg en deponeert haar op het onderlaken. Haar hele lijf schreeuwt om verlossing. Ze opent haar armen en trekt hem op zich. Ze voelt zijn warme penis op haar buik en spreidt haar benen. Paul laat een strelende vinger over haar gezicht gaan.

'Meisje, meisje, wat een haast.'

Hij likt haar lippen. 'Hm cognac! Lekker!'

Dan gaat hij langzaam met zijn mond naar beneden. Hij likt even aan haar tepels en zakt verder over haar buik.

'Manon.' Hij proeft haar naam. Ze voelt zijn mond die cirkeltjes trekt rond haar navel. Zijn tong glijdt verder naar beneden. Tot het ultieme plekje! Manons wereld is gekrompen tot dat ene plekje. Paul heeft ervaring, net als..... Even flitst er een glimp van die ander. Ze wappert hem weg. Niet nu! De geoefende tong van Paul doet zijn werk.

Ze slaakt een kreet en explodeert. Even later voelt ze het stukje Paul bij haar naar binnen glijden en na enkele langzame heen en weer bewegingen voelt ze hoe Paul hijgend versnelt. Hij laat zich met een kreet op haar neervallen.

De morgen na de intensieve kennismaking met de nieuwe buurman, wordt Manon wreed gewekt door de zon die haar slaapkamer in schijnt. Ze kreunt diep en opent voorzichtig haar ogen. Licht! Haar hoofd klapt uit elkaar. De gordijnen zijn niet dicht? Oh ja, vannacht. Ze frons haar wenkbrauwen boven ogen, die ze tot kleine spleetjes heeft dichtgeknepen. De buurman Paul met wijn, cognac en seks. Geen wonder dat de gordijnen open zijn gebleven. God, wat voelt ze zich beroerd. Dorst. Ze hijst zich uit bed, drukt een hand tegen haar pijnlijk kloppende voorhoofd en strompelt naar de badkamer. Ze laat water in haar hand lopen en drinkt gulzig. Ze trekt een grimas naar het verlopen gezicht in de spiegel boven de wastafel. Jesus Manon, wat zie je eruit. Ze pakt de paracetamol uit haar toilettas en loopt naar de keuken voor meer water.

Terug in de slaapkamer sluit ze de zon buiten en gaat weer in bed liggen. Ze staart somber naar de witte kale muren. Wat een zootje. Dit helpt er ook niet aan. God, wat reageerde ze heftig. Het was ook al lang geleden. Hoeveel weken? Manon is nog aan het rekenen, als de paracetamol begint te werken en ze in slaap valt.

Manon wordt wakker van de bel. Ze blijft even versuft liggen. Oh jee. Jaap zou vandaag langs komen. Ze trekt snel haar ochtendjas aan en doet schuldbevestigend de deur open.

‘Hoi, hoe laat is het? Ik heb me geloof ik verslapen.’

‘Nou dat is zachtjes uitgedrukt,’ zegt Jaap.

‘De dag is bijna voorbij en het is prachtig weer, maar jij ligt in bed te stinken. Vooruit, ga je opfrissen, dan zet ik koffie.’

Manon loopt naar de badkamer.

Terwijl de koffie loopt inspecteert Jaap de koelkast.

Hij ziet met tevredenheid de hoeveelheid groenten, maar wordt minder enthousiast als hij de witte pizzadoos ontdekt.

Als Manon uit de badkamer komt zegt hij,

‘Je hebt mijn raad opgevolgd, zie ik, maar helaas nog niet ten uitvoer gebracht.’

Manon kijkt moeilijk.

‘Tja.’

Jaap loopt naar de kamer en laat zich in een fauteuil zakken.

Hij fronst even zijn wenkbrauwen, als hij op het rooktafeltje de lege flessen ziet staan met twee glazen.

‘Ik heb kennis gemaakt met mijn buurman,’ legt Manon uit.

‘Het was zeker wel gezellig,’ constateert Jaap.

Manon voelt zich ongemakkelijk. Ze houdt wijselijk haar mond.

‘Schenk de koffie dan maar in. Ik zie dat je ook nog niet veel verder bent gekomen met de inrichting van je huis. Een beetje gezelliger zou toch niet gek zijn.’

Manon drinkt haar koffie en zegt melig:

‘Vind je?’

Een uur of wat later sloft Manon met haar kater achter haar broer aan, die met energieke passen langs de winkels loopt.

Manon doet moeite zich op te krikken. Ze voelt zich ellendig.

Jaap doet zo zijn best haar te helpen en zij is aan de zuip en ligt met de buurman te rotzooien.

Na in een paar winkels vergeefs te proberen Manon tot een paar aanwinsten voor haar flat te verleiden, geeft Jaap het op.

‘Zullen we dan maar een pilsje gaan drinken.’

Manon volgt Jaap opgelucht naar het café. Jaap had haar tijdens de weken, toen hij als opvangadres had gefungeerd voor zijn dakloze zus, al kennis laten maken met zijn tweede huiskamer, zoals hij het oubollige café de Teerkamer, noemt.

‘Jaap, Manon?’ vraagt Theo de barman.

Twee Koninck zeker?’

‘Hij kent jouw naam dus ook al Manon,’ zegt Jaap met een diepe frons boven zijn wenkbrauwen.

‘Well It’s so good to have a place where everybody knows your name, nietwaar Theo?’ zegt Manon.

Theo knikt. De klant heeft altijd gelijk.

Manon drinkt gulzig van haar bier. Het voelt goed na de uitspatting van gisteren bij haar buurman.

Ze gaan aan de leestafel zitten.

Manon kijkt verstrooid rond. Een groepje jonge mensen staat geanimeerd te kletsen. Manon kijkt naar een lang blond meisje. Ze zucht. Jaap hoort haar zucht en volgt haar blik.

‘Manon, heb je nu al iets ondernomen? Het lost zich niet vanzelf op hoor.’

Manon zegt somber, ‘ja, wel geprobeerd, maar geen succes. Laat nu maar,’ voegt ze er kribbig aan toe.

Jaap probeert haar af te leiden. Hij wijst naar de vergeelde wanden van de kroeg; het stucwerk zit vol scheuren.

‘De muren van dit etablissement hebben al heel wat verhalen voorbij horen komen,’

‘Dat zal wel ja,’ zegt Manon vaag. Ze denkt aan haar eigen verhaal. Het leek een sprookje, maar het werd een drama. Haar glas is leeg en ze steekt twee vingers omhoog naar Theo achter de bar.

Ze negeert Jaaps boze blik.

Het bier maakt haar wazig; het voelt lekker het geroezemoes van de bezoekers, het getinkel van de glazen; even alle ellende op de achtergrond.

's Avonds wordt er gekookt, door Jaap.

'Dan komen die groenten in ieder geval de koelkast uit, Manon.'

Een paar eenzame dagen later staat Manon net onder de douche als de bel weer gaat.

Ze doet de deur open.

Paul de buurman. Hij heeft zijn joggingpak verwisseld voor een lichtblauwe jeans met een wit poloshirt.

'Hé, sorry dat ik je zo vroeg stoort,' zegt hij met een blik op Manon's haastig aangeschoten ochtendjas.

'Heb je zin om vanavond een hapje met me te gaan eten?'

Lieve help, denkt Manon. De seks met zijn buurvrouw smaakte zeker naar meer. Ze kijkt Paul koel aan.

'Dat lijkt me eigenlijk niet zo'n goed idee, Paul.' Ze wil streng overkomen, maar voelt zich onzeker met alleen haar ochtendjas aan.

Paul dringt aan.

'Vooruit joh, het is maar een etentje en ik trakteer.'

Manon weifelt. Het vooruitzicht om de zoveelste avond weer alleen voor de tv door te brengen geeft de doorslag.

'Ach, waarom niet. Vooruit dan maar. Hoe laat gaan we weg?'

'Het zou misschien iets enthousiaster kunnen,' zegt Paul, 'maar is half zeven goed voor mevrouw?'

Manon kijkt hem koel aan.